

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7CoCsp/10/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5824200377
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5824200377.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a JUDr. Zuzany Krivdovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXX/X, E., o zaplatenie sumy 549,56 EUR s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 19Csp/6/2024-100 z 22. novembra 2024, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje .
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu (výrok I.) O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal (výrok II.).

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, spočívajúcom v neplatnom postúpení žalovanej pohľadávky založenom na neplatnom zosplatnení úveru zo zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby.

Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania v predmetnej veci zistil nasledujúci skutkový a právny stav:

Žalovaný ako dlžník uzatvoril s F. G., H. dňa 26.03.2021 Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č. 3018515991. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru vo výške 700,-Eur. Vrátenie úveru bolo dohodnuté v 84 mesačných splátkach vo výške 12,92 Eur, splatných 20. dňa príslušného mesiaca. Splatnosť prvej splátky bola dohodnutá v najbližší termín splatnosti splátky po poskytnutí úveru. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 84 mesiacov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky, resp. v deň určený v zmysle čl. III bod 7 zmluvy, ktorý článok zakotvuje možnosť predčasného splatenia úveru na základe žiadosti dlžníka.

V zmluve bola dohodnutá fixná výška úrokovej sadzby 13,30 % ročne, RPMN 15,87 % a odplata 15,73 %, celková čiastka k zaplateniu tak predstavovala sumu 1.099,28 Eur. V čl. V ods. 5 zmluvy je uvedené, že v prípade ak sa dlžník dostane do omeškania so splácaním pohľadávky veriteľa, veriteľ zašle dlžníkovi upomienku, v ktorej stanoví lehotu na uhradenie omeškanej pohľadávky veriteľa. Článok VI. odsek 1 písm. a) zmluvy zakotvuje právo veriteľa vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t.j. má právo požadovať splatenie pohľadávky a povinnosť dlžníka pohľadávku zaplatiť aj pred dňom konečnej splatnosti, ak

je dlžník v omeškaní so splatením pohľadávky veriteľa alebo akejkolvek časti po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom pohľadávka sa stane splatnou dňom doručenia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru dlžníkovi (odsek 2 čl. VI.).

Dňa 20.01.2021 F. G., H. vyhotovila list adresovaný žalovanému označený ako Výzva pred mimoriadnou splatnosťou, ktorým ho vyzvala na bezodkladnú úhradu (najneskôr do 5 kalendárnych dní) omeškaných pohľadávok, a to spotrebiteľského úveru LD1702400146: suma v omeškaní 367,23 Eur, ďalej spotrebiteľského úveru LD1617300308: suma v omeškaní 167,61 Eur, nepovoleného prečerpania na účte 2934116305 suma v omeškaní: 72,16 Eur a spotrebiteľského úveru LD1808500042: suma v omeškaní 39,54 Eur. Vo výzve je uvedené, že ak pohľadávka nebude v stanovenom termíne uhradená, banka pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a vznikne mu tak povinnosť uhradiť celú nesplatenú pohľadávku naraz. Podľa poštového podacieho hárku Slovenskej pošty, a.s. žalovanému bola dňa 20.01.2021 odoslaná doporučená listová zásielka.

Listom zo dňa 19.02.2021 označeným ako Oznámenie o vyhlásení splatnosti a výzva na zaplatenie (adresovaným žalovanému) F. G., H. žalovanému oznámila, že z dôvodu, že napriek jej predchádzajúcim písomným výzvam od neho neeviduje úhradu splatnej pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 3018515991 a tento stav pretrváva viac ako 3 mesiace od vzniku omeškania vyhlasuje splatnosť úveru dňom doručenia tohto oznámenia č. úveru 3018515991: pohľadávka z úveru istina 519,40 Eur, riadny úrok 29,17 Eur, úrok z omeškania 0,50 Eur a náklady spojené s vymáhaním 0,- Eur. Podľa poštového podacieho hárku Slovenskej pošty, a.s. žalovanému bola dňa 22.02.2021 odoslaná doporučená listová zásielka.

Listom zo dňa 19.10.2023 F. G., H. žalovanému oznámila, že s účinnosťou ku dňu 19.10.2023 svoju pohľadávku zo Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. 3018515991 so všetkými právami s ňou spojenými postúpila na spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o., t.j. žalobcu (č.l. 43 spisu), a to na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 16.10.2023 (č.l. 13 spisu).

V konaní nebolo sporné (a vyplýva to aj z označenia zmluvy a druhu úveru, ktorý je predmetom konania), že žalovaný úver, resp. jeho zostatok spolu s príslušenstvom je úverom spotrebiteľským, na ktorý tak dopadá právna úprava zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“). Okrem toho, že žalobca je vlastníkom licencie na poskytovanie spotrebiteľských úveroch (podľa rozhodnutia Národnej banky Slovenska zo dňa 05.08.2016, pod číslom ODB-1627/2016-12), druhou podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky, vyplývajúcou z § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., je to, že postupovaná pohľadávka musí byť po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo ide o pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Konečná splatnosť žalovaného úveru bola dohodnutá v úverovej zmluve na 84 mesiacov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky. Konečná splatnosť úveru tak bola stanovená až na deň 20.04.2025.

Nakoľko žalobca žiadal priznať žalovanú pohľadávku z úveru na základe toho, že ju predčasne zosplatnil na základe oprávnenia zakotveného v zmluve o spotrebiteľskom úvere, s ohľadom na aktuálnu rozhodovaciu prax súdov vyššieho stupňa sa súd prvej inštancie zaoberal tým, či k tomuto zosplatneniu došlo na základe platných právnych úkonov. Následne v rámci predbežného právneho posúdenia vykonaného na pojednávaní dňa 22.11.2024 konštatoval, že nedošlo k predčasnej splatnosti úveru a úver je tak splatný podľa podmienok dohodnutých v úverovej zmluve, keď zosplatňovací úkon, ako aj upomienku, ktorá mu predchádzala vyhodnotil ako neplatné právne úkony podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na toto posúdenie mohol žalobca reagovať, pokiaľ by sa pojednávania zúčastnil. Túto možnosť však nevyužil a súd túto okolnosť nepovažoval za takú, pre ktorú by mal pojednávanie odročit', keď predbežné právne posúdenie v tomto spore vychádzalo z právnych názorov Krajského súdu v Žiline, ktoré už žalobcovi bolo známe (vo veci sp.zn. 6CoCsp/2/2023 vystupuje ako žalobca).

Po vykonaní dokazovania uzavrel, že výzva postupcu - F. G., H. zo dňa 20.01.2021 (č.l. 41 spisu) a oznámenie postupcu - F. G., H. o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 19.02.2021 (č.l. 34 spisu) nemožno považovať za určité a tým platné právne úkony podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu neboli splnené podmienky stanovené v § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na predčasné zosplatnenie úveru. V dôsledku toho, pohľadávka, ktorú postupoval postupca na žalobcu splatná nebola. Nakoľko v zmysle § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, postupca mohol postúpiť len splatnú pohľadávku a táto podmienka splnená nebola, postúpenie

je pre rozpor s uvedeným zákonným ustanovením neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného dospel k záveru, že žalobca žalovanú pohľadávku nenadobudol a nie je tak v spore aktívne vecne legitimovaný. Pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie na strane žalobcu, žalobu zamietol. S ohľadom na takýto záver bolo nadbytočné zaoberať sa otázkou dôvodnosti nároku.

3.

Proti rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že jeho žalobe vyhovie. Alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podanie odvolania odôvodnil dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP.

Namietal, že rozhodnutie súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je všeobecnými súdmi (vrátane Najvyššieho súdu SR) rozhodovaná nejednotne, a to konkrétne v otázke, či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka súčasne v podaní, ktorým toto právo uplatňuje, resp. v podaní, ktorým upozorňuje na možné uplatnenie tohto práva v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku hodlá pristúpiť, resp. pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t. j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej by mohlo dôjsť (vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) / došlo (vo výzve, ktorou sa uplatňuje právo na vyhlásenie splatnosti podľa § 565 Občianskeho zákonníka) k uplatneniu práva podľa § 565 v spojení s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka náležitou týchto právnych úkonov, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť uplatnenia práva podľa týchto zákonných ustanovení.

K otázke výkladu, či skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k uplatneniu práva podľa vyššie označených ustanovení je náležitou takéhto právneho úkonu, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť tohto právneho úkonu, zaujal stanovisko dovolací súd aj v inom rozhodnutí (teda nielen v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/2/2023 z 25.01.2024, na ktoré súd prvej inštancie poukázal), a to v uznesení Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30.01.2024, podľa ktorého: „Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplateniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. Dovolací súd tiež nepovažuje za potrebné na tomto mieste viesť polemiku o tom, či je určenie splátky, ktorá vyvolala zosplatenie, skutkovou alebo právnou otázkou (skutkovou otázkou nesporne je označenie takejto splátky vo výzve na zaplatenie alebo v samotnom zosplatení, ak však tieto listiny vymedzenie relevantnej splátky neobsahujú, je jej určenie na účely začatia počítania premlčacej doby len právnym konštruktom). Považuje však za vhodné uviesť, že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka je potrebné predpokladať, že zosplatenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatenia tri mesiace po splatnosti.“

Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30.11.2022, v zmysle ktorého aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty. Taktiež citoval z rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS. 242/2007 z 03.07.2009 a sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 01.04.2015 týkajúcich sa interpretácie právnych úkonov a preferencie výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu.

Mal za to, že v prípade, ak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 19.02.2021 – toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka a v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R7/2023) pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.10.2020 (t.j. plátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru predchádzala po dobu viac ako troch mesiacov a pre ktorej nezaplatenie mohol ako jedinej vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru) a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka po omeškaní spotrebiteľa (žalovaného) s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom žalovaný bol nesporne na toto oprávnenie veriteľa upozornený (podaním zo dňa 20.01.2021).

Špecifikácia splátky, pre ktorú došlo k zosplateniu, by bola nadbytočná, keďže z aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR jasne vyplýva, že vždy môže ísť len o splnenie jednej konkrétnej vymedzenej splátky, a teda veriteľ si nemôže v tomto ohľade „vybrať“, pre nesplnenie ktorej splátky toto právo uplatňuje. V žiadnom prípade sa nemožno stotožniť s právnym názorom súdu, v zmysle ktorého je potrebné vo výzvach, resp. v zosplatení uvádzať (špecifikovať), s ktorou konkrétnou splátkou sa dostal žalovaný do omeškania, inak je takýto jednostranný právny úkon nezrozumiteľný a neurčitý, nakoľko to nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. Pokiaľ by zákonodarca vyžadoval presnú špecifikáciu

splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu vo výzve podľa § 565 Občianskeho zákonníka, uvedené by uviedol *expressis verbis* v tomto zákonom ustanovení.

Analogicky poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/154/2022 z 27.02.2024, ktoré sa síce zaoberalo inou právnou otázkou, avšak sa v ňom uvádza, že pokiaľ by zákonodarca vyžadoval určitú náležitosť, uvedené by priamo uviedol v zákonom ustanovení.

Takáto povinnosť veriteľa nielenže zo žiadneho zákona nevyplýva, ale je aj absurdná, nakoľko žalovaný ako spotrebiteľ, ktorý uzatvoril predmetnú zmluvu, čerpal poskytnuté finančné prostriedky a svoje záväzky sa zaviazal splácať, objektívne musí mať vedomosť o tom, koľko a kedy na poskytnutý úver uhradil, t. j. má jednoznačnú vedomosť o tom, ktorá splátka je tá, s ktorou sa omeškal, prípadne, kedy a koľko mal uhradiť a neuhradil (nakoľko tieto informácie vyplývajú zo samotnej zmluvy).

Mal za to, že určenie, pre nezaplatenie ktorej konkrétne určenej splátky nastalo zosplatnenie dlhu, je právnym posúdením, t.j. výhradne na posúdení súdu a žalobca nemá povinnosť vec právne kvalifikovať, ale len skutkovo vymedziť, čo napokon aj bezpochyby urobil. Na posudzovanie platnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti taktiež nemá žiadny vplyv uvedenie zo strany veriteľa, pre ktorú splátku podľa jeho právneho názoru k vyhláseniu splatnosti má prísť alebo došlo, nakoľko platí zásada „*iura novit curia*“, podľa ktorej súd pozná právo a len súd je oprávnený vykladať a aplikovať právne predpisy v civilnom konaní (na rozdiel od žalobcu). Inak povedané (nesprávne) skutkové tvrdenie veriteľa je bez právneho významu, ak zákon výslovne uvádza opak.

Napadnuté rozhodnutie súdu považuje za nekonzistentné s rozhodovacou praxou ostatných krajských súdov, prikláňajúce sa k ojedinelým rozhodnutiam, a teda aj za nepredvídateľné, čo zakladá porušenie práva na spravodlivý súdny proces na jeho úkor.

Argumentoval tým, že veriteľ nie je povinný vedieť správne právne posúdiť, pre nesplnenie ktorej splátky uplatňuje právo podľa § 565 v spojení s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (keďže ani samotné súdy neboli pri riešení tejto otázky jednotné) – jeho úlohou je len sledovať splnenie týchto podmienok a ak toto právo uplatní po splnení týchto podmienok, je tento úkon jednoznačne platný, a to bez ohľadu na to, či veriteľ stanovil „splátku“ pre nesplnenie ktorej sa domnieva, že došlo k uplatneniu tohto práva. Uvedené nevyplýva z právnych predpisov a je šikanózne, keďže veriteľ je povinný skutkovo vymedziť stav, avšak právne posúdenie (príčom určenie, pre nesplnenie ktorej splátky napokon došlo k uplatneniu uvedeného práva je výlučne právnym posúdením) je už výhradne vecou súdu.

Mal za to, že výklad dotknutých zákonných ustanovení v tom zmysle, že veriteľ je povinný uviesť rozhodnú splátku v upozornení pred zosplatnením a rovnako aj v samotnom zosplatnení nemôže v žiadnom ohľade obstáť, keďže v praktickej realite by veriteľ uvádzal v týchto právnych úkonoch rôzne splátky, pričom spotrebiteľovi by táto informácia neprinesla vôbec žiadnu informačnú hodnotu. Naopak by sa spotrebiteľ paradoxne mohol dostať do informačnej asymetrie práve v prípade, kedy by veriteľ uviedol vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka akúkoľvek omeškanú splátku, nakoľko by spotrebiteľ mohol nadobudnúť mylnú domnienku, že uhradením len tejto splátky zabráni zosplatneniu – čo by však nemohlo nastať, nakoľko pri úhrade (len) tejto splátky by podmienky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zostali zachované (spotrebiteľ by bol naďalej v omeškaní so splácaním dlhu po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, keďže zvyšné splátky neuhradil a zároveň bol upozornený na možné uplatnenie práva na vyhlásenie splatnosti). Ak by aj veriteľ „určil“ v podaní, ktorým si právo na vyhlásenie splatnosti splátok uplatňuje, nespĺnenú splátku, pre ktorú toto právo podľa jeho názoru uplatňuje a toto jeho právne posúdenie by sa nezhodovalo s posúdením tejto právnej otázky súdom, nespôsobovalo by to automaticky neplatnosť uvedeného právneho úkonu, a preto je absurdné, aby súd za tohto stavu „vytvoril“ takúto náležitosť uvedeného právneho úkonu, navyše za situácie, kedy zákonodarca takúto náležitosť nevyžaduje.

V ďalšom podporne poukázal aj na aktuálnu novelizáciu ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka účinnú od 01.11.2024, konkrétne na zmenu v znení odseku 9 a znenie nového odseku 10 tohto ustanovenia. Ani po novelizácii týchto ustanovení nie je obligatórnou náležitosťou výzvy uvedenie konkrétnej splátky, resp. jej špecifikácia, ale postačujúcim údajom na platné zosplatnenie je uvedenie sumy, s ktorou je dlžník v omeškaní (obdobne ako v prejednávanej príhode). Výklad právnych predpisov zo strany súdu preto nemožno akceptovať aj z tohto dôvodu, lebo je zrejme, že je v priamom rozpore s úmyslom zákonodarcu a navyše vnáša do problematiky spotrebiteľských sporov značnú právnu neistotu. Záverom zhrnul argumenty favorizujúce výklad, podľa ktorého nielenže nie je potrebné, ale ani dobre možné, uvádzať splátku vo výzvach, pre ktorú veriteľ právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť môže využiť alebo už využil, a to nasledovne:

- zákon takéto označenie splátky v zosplatňujúcom úkone, resp. aj výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka veriteľovi neukladá – ak by zákonodarca mal ambíciu uvedenú požiadavku na veriteľa pretaviť do znenia posudzovaného zákonného ustanovenia, nič mu nebránilo tak urobiť v čase prijatia znenia § 53 ods. 8 resp. 9 Občianskeho zákonníka alebo kedykoľvek následne, k ničomu takému však nedošlo – predmetné ustanovenie zákona sa novelizovalo iným spôsobom;

- v predmetnej veci posudzovaná výzva pred vyhlásením splatnosti, či zosplatňujúca, z hľadiska obsahu uvádzajú celkovú dlžnú sumu, s ktorou bol dlžník toho času v omeškaní. Priemerný spotrebiteľ má aj sám vedomosť o výške sumy, zaplatením ktorej zabráni zosplatneniu úveru (i vtedy, ak je táto suma uvedená vo výzve bez toho, aby sa uviedla konkrétna splátka, pre ktorú sa úver zosplatňuje). Priemerný spotrebiteľ musí mať vedomosť o čerpaní úveru, o jeho výške, o tom, ako ho splácal a predovšetkým na akej výške mesačnej splátky sa s veriteľom dohodol;

- špecifikácia splátky nemá v konečnom dôsledku žiaden pozitívny dopad na zvýšenie platobnej disciplíny dlžníka-spotrebiteľa, absencia špecifikácie splátky nestavia spotrebiteľa do nevýhodnejšieho postavenia. Vyhlásenie splatnosti je jednostranný právny úkon – ide o právo veriteľa (ak sú splnené podmienky), pričom spotrebiteľovi absolútne v tomto slova zmysle „nepomôže“ poznanie, ktorá bola tá „rozhodná“ splátka, keď zosplatňujúci úkon sa stal perfektným jeho doručením spotrebiteľovi – t. j. v tomto čase už spotrebiteľ zosplatnenie nemôže zvrátiť;

- predmetnú otázku posudzovali sudy približne od roku 2008 – do roku 2024 a z rozhodovacej praxe súdov (na všetkých úrovniach) pre banky požiadavka na špecifikáciu splátky vo výzve zosplatňujúcej resp. pred zosplatnením nevyplývala, pričom až v roku 2024 došlo k zásadnej zmene pri posudzovaní obsahu predmetného ustanovenia. Aj keď sa súdna prax môže v čase vyvíjať, nová argumentácia konajúceho súdu pre posudzovanie (ne)platnosti uvedených právnych úkonov za danej situácie predstavuje zásadný zásah do právnej istoty veriteľov, ktorému podľa názoru žalobcu intenzitou nekorešponduje potrebná ochrana spotrebiteľa;

- predmetnú problematiku posudzoval dovolací súd pri riešení právnej otázky premlčania (výsledkom čoho bol aj judikát publikovaný pod č. R 29/2023, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. novembra 2022 sp. zn. 7Cdo/268/2020), kedy nevyhnutne musel dovolací súd posudzovať aj náležitosti jednotlivých výziev (ak posudzoval začiatok plynutia premlčacej doby), pričom nedospel k záveru o tom, že by zákon veriteľovi ukladal povinnosť uviesť rozhodnú splátku v tej-ktorej výzve;

- povinnosť veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť zo spotrebiteľskej zmluvy pre jedinú omeškanú splátku, ktorú je povinný veriteľ určiť v právnom úkone (či už upozornení alebo samotnom zosplatnení) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ z 09.11.2023 (C-598/21) nakoľko zosplatnenie pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy pre jedinú splátku bez ohľadu na jej proporcionalitu k celkovému dlhu a celkovej dobe splácania popiera judikatúru Súdneho dvora EÚ, a teda takéto požiadavka na veriteľa zo strany súdu je aj v rozpore s právom Európskej únie a samotnou ochranou spotrebiteľov.

4.

Žalovaný nevyužil svoje právo vyjadriť sa k odvolaniu žalobcu.

5.

Krajský súd v Žiline ako odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách § 379 a § 380 CSP a rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

6.

V súdnej veci je podstata argumentácie žalobcu primárne založená na názore, podľa ktorého pre samotné vyhlásenie predčasnej (resp. mimoriadnej) splatnosti úveru zákon (§ 53 ods. 9 a § 566 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.10.2024 – ďalej len „Občiansky zákonník“) nevyžaduje uviesť, pre ktorú konkrétnu omeškanú splátku vyhlasuje veriteľ úver za predčasne splatný, nakoľko to je možné vyvodiť podľa ustanovenia § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

7.

V posudzovanom prípade nebolo sporné, že tak posledná výzva právneho predchodcu žalobcu pred zosplatnením úveru zo dňa 20.01.2021 označená ako „Výzva pred mimoriadnou splatnosťou“ (č.l. 41 spisu) ako ani oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 19.02.2021 označená ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a výzva na zaplatenie“ (č.l. 34) neobsahovali žiaden

údaj o tom, pre omeškanie ktorej konkrétnej splátky má dôjsť k zosplatneniu predmetného úveru (t.j. k vyhláseniu úveru za predčasne splatný). Tento údaj spočívajúci v konkretizácii omeškanej splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu, nie je zistiteľný zo samotného návrhu na vydanie platobného rozkazu, pričom tvrdenie o tom, pre ktorú splátku bol úver zosplatnený, sa po prvýkrát objavuje až v odvolaní žalobcu (č.l. 112 p.v. spisu), kedy žalobca tvrdil, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti došlo pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.10.2020.

8.

Podstatným pre posúdenie danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu bolo posúdenie toho, či právny predchodca postupoval pri zosplatnení pohľadávky v súlade so zákonom (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov), teda či zosplatnenie žalovanej pohľadávky právnym predchodcom žalobcu možno považovať za platné.

9.

Vo veci konajúci senát odvolacieho súdu už vo viacerých svojich predchádzajúcich rozhodnutiach s identickou skutkovou situáciou (aká je i v posudzovanom prípade) konštatoval správnosť záveru súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Vychádzal z pritom z toho, že výzva prezumovaná v ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je jednostranným právnym úkonom, ktorý z hľadiska jeho určitosti musí obligatórne obsahovať špecifikáciu (identifikáciu) splátky, s ktorou je spotrebiteľ (v prejednávanej spore žalovaný) v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, inak tento právny úkon nemožno považovať za platný.

10.

Odvolací súd vychádzal z toho, že i keď Občiansky zákonník *expressis verbis* neuvádza čo má byť obsahom predmetných notifikácií, tento obsah možno nepochybné vyabstrahovať z podmienok, ktoré musia byť pre realizáciu práva veriteľa vyhlásiť predčasnú (mimoriadnu) splatnosť úveru splnené. Pokiaľ ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka možnosť realizácie práva veriteľa predčasne zosplatniť úver podmieňuje uplynutím 3 mesačnej doby od omeškania so zaplatením splátky, tak je zrejmé, že táto konkrétna splátka musí byť jednoznačne identifikovateľná, čomu zodpovedá povinnosť viesť ju i konkretizovať. Samotný veriteľ predsa musí viesť, pre nezaplatenie ktorej konkrétnej splátky svoje právo zosplatniť úver realizuje, a nie je žiaden dôvod, aby touto informáciou nedisponoval aj dlžník. Nie je žiaden racionálny dôvod, aby tento dôležitý údaj nebol obsiahnutý už v samotnom upozornení na možnosť predčasného zosplatnenia úveru (t.j. v prvej notifikácii veriteľa).

Odvolací súd tiež zdôraznil, že účelom právnej úpravy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je zamedziť zosplatňovaniu záväzkov spotrebiteľov, ktorých plnenie je dojednané v splátkach, z dôvodu len krátko trvajúceho omeškania a súčasne dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlžnej čiastky. Uvedené však nepochybné vyžaduje, aby bol spotrebiteľ riadne informovaný, pre nezaplatenie ktorej splátky mu hrozí uplatnenie práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka.

Zároveň odvolací súd akcentoval, že nie je úlohou súdu v prípade nekonkrétnej notifikácie v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (a následne aj úkonu veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka) preskúmaním platobnej histórie úverového vzťahu, či „rozpočítaním“ dlžných súm zisťovať (čo naráža aj na „procesné limity“ v zmysle § 132 ods. 2 CSP), pre ktorú dlžnú splátku mohol veriteľ úver zosplatniť. Vo svojej podstate by nešlo o nič iné, ako len na základe vlastnej iniciatívy konajúceho súdu (a namiesto žalobcu, ktorého takáto povinnosť zaťažuje) vymedzenie (presnejším je pojem vytvorenie, keďže spravidla – tak ako i v súdenom prípade – absentujú v žalobe náležité jedinečné skutkové tvrdenia) takého skutkového stavu, ktorý zodpovedá hypotéze príslušnej právnej normy a na základe ktorého by bol žalobca v spore (aspoň čiastočne) úspešný. Niet najmenších pochyb, že takáto požiadavka je v absolútnom rozpore nielen s princípmi civilného sporového konania, ale prioritne v rozpore s elementárnymi ústavnými zásadami nestrannosti súdu a rovnosti postavenia strán pred súdom.

11.

Záver, ktorý vychádzal z vyššie naznačenej koncepcie úvah, odobril aj Najvyšší súd SR, ktorý v uznesení sp. zn. 6Cdo/152/2022 z 13.02.2025 (Rc 34/2025) jednoznačne judikoval: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“ V odôvodnení tohto rozhodnutia dovolací súd uviedol: „Vo vzťahu k prvému z uvádzaných aspektov (a k prvej trojici

otázok z dovolania, ktoré boli v skutočnosti otázkou jedinou a ktorých/-ej/ podstatou s výnimkou naviazania na jednotlivé úkony v procese zosplatňovania úveru je, či žiadosť o jednorazové splatenie a) alebo upozornenie musí obsahovať aj identifikáciu splátky, pre omeškanie s ktorou má dôjsť k strate zodpovedajúcej výhody) totiž platí, že ak právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže zmluvný partner spotrebiteľa využiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (kde inak špeciálna úprava z ustanovenia § 53 ods. 9 OZ spôsobuje v drvivej väčšine prípadov vrátane všetkých dojednaní o splátkach s mesačnou a kratšou frekvenciou nepoužiteľnosť všeobecnej úpravy z § 565 vety druhej OZ o možnosti použitia práva veriteľom najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky) a takému využitiu má (musí) predchádzať upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva v lehote nie kratšej ako 15 dní; bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch v zákone ustanovených lehôt). Na právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakoľko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ).“

12.

Odvolací súd nevidí dôvod pre zmenu (svojho) ustáleného právneho záveru, ktorý plne korešponduje s vyššie citovanou právnou vetou označeného judikátu, ktorý potvrdzuje už ustálenú súdnu prax.

13.

Odhliadnuc od vyššie uvedeného v reakcii na odvoláciu argumentáciu odvolací súd na doplnenie uvádza, že odvolateľ mylne argumentoval, že určenie od akej omeškanej splátky sa žalovaný dostal do omeškania a od akej konkrétnej splátky si žalobca uplatňuje predčasné zosplatenie dlhu je právnym posúdením a žalobca nemá povinnosť vec právne kvalifikovať, ale len skutkovo vymedziť. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom, že právne posúdenie veci je na súde v zmysle zásady „iura novit curia“, avšak konkretizovanie splátky, pre ktorú došlo k zosplateniu spotrebiteľského úveru, je skutkovým tvrdením, a nie právnym posúdením ako sa mylne domnieva odvolateľ. Nastolená otázka odvolateľom má skutkovú (nie právnú) povahu. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procesne dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, či a aké okolnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec a pod. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení prijíma závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/99/2018, 4Cdo/7/2018, 2Cdo/111/2021).

14.

Poukaz odvolateľa na ním označené rozhodnutia Najvyššieho súdu SR je nenáležitým, nakoľko tieto sa týkajú začiatku plynutia premĺčacej doby v prípade zosplateného spotrebiteľského úveru (čo nie je daný prípad), ale nijakým spôsobom tieto rozhodnutia dovolacieho súdu nereflektujú na problematiku obsahových náležitostí predmetných notifikácií a s tým súvisiaceho posúdenia platnosti zosplatenia spotrebiteľského úveru.

15.

Bezpredmetným je i odkazovanie odvolateľa na závery rozhodnutí iných odvolacích súdov v obdobných veciach, lebo tieto nie sú pre konajúce súdy záväzné (§ 193, eventuálne § 391 ods. 2 a § 455 CSP) a nepredstavujú ani ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v zmysle článku 2 ods. 2 CSP. Zároveň v rozoberanej súvislosti je podstatné, že okresný súd (v spojení i s dôvodmi tohto dovolacieho rozhodnutia, keďže konanie v I. a II. inštancii tvorí jeden celok) dostatočne zdôvodnil/vysvetlil svoj právny názor, t.j. argumentačne sa s riešením predmetnej právnej otázky plnohodnotne vyrovnal, preto nekonal v rozpore s princípom právnej istoty (bližšie napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 144/2014 z 13.5.2014).

16.

Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024, odvolací súd primárne poukazuje na to, že toto je prekonané vyššie citovaným uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/152/2022 z 13.02.2025 (Rc 34/2025). Navyiac v predmetnom uznesení sa dovolací súd iba okrajovo vyjadroval k otázke náležitostí mimoriadneho/predčasného zosplatnenia úveru v tom zmysle, či predmetný úkon má obsahovať vymedzenie/určenie splátky zakladajúcej právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru ako (esenciálnej) náležitosti tohto právneho úkonu, pričom dospel k záveru, že „...žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá...“. Z uvedeného možno vyvodíť, že Najvyšší súd SR sa v dotknutom rozhodnutí vyjadril výlučne k otázke platnosti tohto právneho úkonu v kontexte ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Navyše vyslovený záver sa týka výlučne posúdenia náležitostí právneho úkonu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (netýka sa výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.). V kontexte uvedeného odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie učinil prieskum predmetného právneho úkonu podľa § 37 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru o neurčitosti predmetného právneho úkonu (oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti). Tento záver o neurčitosti právneho úkonu a tým i jeho neplatnosti podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa týka už úkonu, ktorý nevyhnutne predchádzal vyhláseniu zosplatnenia, t.j. vzťahuje sa (už) aj na výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keďže len na tento úkon sa obligatórne viaže samotný právny úkon zosplatnenia. Aj v prípade akceptovania argumentácie žalobcu, že vyhlásenie mimoriadnej/predčasnej splatnosti úveru obligatórne nemusí obsahovať označenie splátky, ktorá založila právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, tak uvedené nič nemení na závere proklamovanom odvolacím súdom o potrebe uvedenia konkrétnej splátky, s ktorou je dlžník v omeškaní, už vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

17.

Odvolací súd uzatvára, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobu zamietol. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Do pozornosti odvolateľa súčasne dáva, že iba samotná skutočnosť, že odvolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola procesná strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, či rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (k tomu pozri napr. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18.

Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalobcom, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v meritórnej časti napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, ktorý plne zodpovedá vzájomnému procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným zohľadňujúc princíp procesnej ekonomie.

19.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalovaný, a to v celom rozsahu, preto mu voči žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko však žalovanému v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, odvolací súd mu, vychádzajúc zo zásady hospodárnosti konania, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Takéto „jednoetapové“ rozhodnutie o náhrade trov konania (súčasne o samotnom nároku ako i o jeho výške) zodpovedá východiskám a záverom ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (bližšie napr. rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 72/2018).

20.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
 - b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
 - c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
 - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
 - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
 - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)
- Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V Žiline dňa 17. septembra 2025

Mgr. František Dulačka

predseda senátu
Mgr. Mária Kašíková

členka senátu

JUDr. Zuzana Krivdová

členka senátu
(sudkyňa spravodajkyňa)
Za správnosť vyhotovenia:

Ing. Spišiaková Lucia